

Duke Ellington Treasury Shows

I vårt förra nummer av Bulletinen anmäldes den senaste utgåvan av Storyvilles DETS-serie. I det läget hade undertecknad ännu inte erhållit skivan och det exakta innehållet var således inte känt. Ett antagande vid tillfället var att den endast innehöll tidigare utgivet DETS-material, men glädjande nog visade det sig att man lagt in 8 tidigare utgivna nummer från 1943, (DESOR 4316a, 4312a-d, 4321c, e och f). Detta gör utgåvan än mer köpvärd. Dessutom är det bifogade texthäftet med Ken Steiners initierade upplysningar och kommentarer en sann fröjd att läsa.

Det kan säkert vara av intresse för våra läsare att få en bakgrund till hela serien. Då får vi gå tillbaka till 1945. De allierade stod inför ett slutavgörande i Europa men amerikanerna hade fortfarande en svår nöt att knäcka i form av Japan som fortfarande gjorde hårdnackat motstånd i Stilla Havet. För att finansiera kriget gav US Treasury Dept ut obligationer, så kallade *warbonds*, eller som de senare kallades Victory Bonds. I reklamen angavs att pengarna inte bara skulle skaffa fram ammunition och material till de stridande soldaterna, utan även

bidraga till att minimera risken för inflation, vilken sågs som ett ekonomiskt spöke i krigets kölvatten. I början av 1945 lanserade US Treasury Dept ett sjunde obligationsprogram, "The Mighty Seventh War Loan" i syfte att få in 7 miljarder dollar. För att entusiasmera amerikanska folket att satsa behövdes reklam och i samarbete med The Armed Forces Radio Service (AFRS) engagerade man Duke Ellington och hans orkester för att varje lördag spela sin musik och samtidigt göra reklam för lånet. Programmet kallades "Your Saturday Date With

The Duke" och var 55 minuter långt. Det sändes live över the Blue Network från den lokal där Duke råkade befinna sig och det var ofta från "400 Restaurant", "Radio City", "Zanzibar Restaurant" för att nämna några platser. AFRS spelade in sändningarna på 16-tums LP och det blev hela 76 stycken. Dessa distribuerades till lokala radiostationer runt om i USA för att sändas på de lokala näten. För Ellington var detta ett gyllene tillfälle att få sin orkester och sina kompositioner lanserade via radio. Man skall ha i minnet att krigsåren innebar vissa svårigheter för storbanden i synnerhet. Inkallelser påverkade och dessutom rådde vissa reserestriktioner som ofta hindrade banden att turnera i landsorten.

Jerry Valburn, en i Ellingtonsammanhang känd skivproducent och samlare, hade i slutet av 1970-talet

bildat en förening som han kallade "The Meritt Record Society". Som tidigare ljudtekniker hos Columbia hade Jerry vissa ingångar hos bolaget och dess arkiv och han har under årens lopp givit ut flera skivor på märket "Meritt" och "Up-To-Date" med intressanta alternativtagningar som skivsammlare världen runt uppskattat. Jerry hade samlat på sig alla AFRS 16-tums LP och 1981 bestämde han sig för att ge ut hela samlingen som ett komplett projekt kort kallat DETS-projektet. Delar av materialet hade några år tidigare getts ut på 8 LP på märket Fairmont. Valburns DETS-projektet skulle omfatta hela 48 LP och det var självklart ett ekonomiskt risktagande från Jerrys sida. Hans gode vän Jack Towers stod för ljudöverföringarna. Tanken var att 3 LP skulle produceras per månad med uppehåll under sommarmånaderna. Priset per LP sattes till 6 dollar för mottagare i USA och 7 dollar för européer. Priset inkluderade frakten. För att gå iland med projekten behövde Jerry minst 300 intressenter som tecknade sig för att köpa hela serien och det fick han, tydligen utan större problem. Men han befarade att några kanske skulle hoppa av efter ett antal utgåvor och därför skulle

varje skiva betalas med ett tillägg av 1½ dollar. Denna extrasumma kontofördes till kundens kredit så att de sista utgåvorna kunde distribueras gratis. Detta ansåg Jerry skulle utgöra hans garanti för genomförandet. Projektet genomfördes också över åtta års tid och 1989 utgavs även några bonus-skivor.

Som man lätt kan inse blev Jerry Valburn inte rik på sitt DETS-projekt och när svenska Phontastic visade intresse för att ge ut skivorna i Europa nappade han på erbjudandet. Det innebar ju en välkommen extrainkomst. Detta sågs av

många prenumeranter som ett svek från Valburns sida eftersom man garanterat att köpa hela serien direkt från honom. Emellertid kunde Phontastic inte få lönsamhet i sina utgåvor och efter 5 LP sades avtalet upp.

För att hålla nere produktionskostnaden gavs DETS-skivorna ut med en enkel skivmapp i vit kartong. Samma mapp kunde användas för samtliga utgåvor. Den innehållsförteckning som normalt finns på ena sidan av ett LP-konvolut fanns i stället nedskrivet på ett medföljande blad som låg instuckat i skivmappen.

I motsats till Fairmont, var Valburn noga med att hela radiosändningen skulle återges på hans DETS-LP. Dvs inte bara konferencierens annonsering utan även Ellingtons reklam för obligationsprogrammet. Duke har naturligtvis fått sig reklamtexten förelagd och läser pliktskyldigast

upp den men sett ur dagens perspektiv utgör texten ett intressant tidsdokument som tydligt visar hur man i USA uppfattade sina motståndare i kriget.

Musiken är synnerligen varierande. Åtskilliga av Ellingtons både mera kända och mindre kända orkesternummer spelas men naturligtvis tar Ellington ofta chansen att lansera några av de nummer som han vid den här tiden gärna ville popularisera, t.ex. "I'm Beginning To See The Light", "Kissing Bug", "Everything But You" och "Subtle Slough". Även längre verk presenterades som "Diminuendo and Crescendo In Blue" och vissa kombinationer ur "Black Brown And Beige". Många av de gamla käpphästarna från 20- och 30-talet spelas men nu med nya solister vilket utgör grund för intressanta jämförelser.

När CD-skivan hade gjort sitt inträde på marknaden och i det närmaste slagit ut LP:n bestämde sig Karl Emil Knudsen och Storyville Records i Köpenhamn för att ge

ut hela DETS-serien på CD. År 2000 kom volym 1 och sedan efterföljande volymer med jämna mellanrum. En förbättring förutom själva ljudbäraren var det faktum att varje volym innehöll ett ambitiöst häfte med värdefull information om den musik som presenteras. Dessutom hade man lagt till en del extra material som inte tidigare funnits utgivet, vilket självklart gjorde utgåvorna intressantare.

När Knudsen avled för några år sedan befarade många att utgivningen skulle upphöra men vi kan glädjande nog konstatera att Storyvilles nuvarande chef Mona Granager lovat att slutföra projektet som kommer att omfatta totalt 24 dubbel-CD. Den senaste utgåvan är volym 15 och Storyvilles avsikt är att ge ut en volym per år. Det kommer alltså att dröja ett antal år innan vi har hela serien tillgänglig men den som väntar på något gott väntar aldrig för länge.

Bo Haufman

Butch Ballard in memoriam

Trumslagaren George "Butch" Ballard har gått ur tiden vid en ålder av 92 år.

När Duke Ellington 1950 tog sin orkester på turné i Europa var Sonny Greer sjuklig och i dålig form. Butch Ballard kallades då in som ersättare, även om Greer medföljde under turnén. Ellington hade en hög uppfattning om Ballards kapacitet som musiker, och när Louie Bellson annonserade sin avgång 1952 kallades Ballard in som ersättare. Men Ballard var aldrig helt nöjd med iden att spela med två bastrummor som Ellington fordrade och efter fyra månader ersattes han av Dave Black.

Dessförinnan medverkade Ballard i Cootie Williams band vid olika perioder under 40-talet och i slutet av decenniet spelade han även i Count Basies orkester. Därutöver har han vid olika tillfällen spelat med de stora namnen inom jazzen som t.ex. Fats Waller och Louis Armstrong.

Hans fru ville inte bo i New York och därför drog de sig båda tillbaka till födelsestaden Philadelphia där Ballard verkade både som instruktör och orkesterledare. Han gick bort den 1 oktober.

